

This message must be read in every newspaper, heard on every radio, seen on every television.
Kijk elke dinsdag tot en met vrijdag naar de beste Hollywood films op Paramount Network.
You take the blue pill, the story ends.
You take the red pill, you stay in Wonderland.
In a magical place.
De beste Hollywood films.
Does it have a happy ending?
There's only celluloid kandelier.
Elke dinsdag tot en met vrijdag half negen.
I can't believe it.
Op Paramount Network.
My precious.
Houd het dan nooit op?
Kan je jezelf afvragen?
Nee, het houdt nooit op.
Want hier zijn Halina en Kari's met man up de podcast.
Ja, we zijn live, we zijn live, we zijn in de eter.
Ik heb mijn microfoon tussen meteen geklemp.
Dat vind je ervan?
Ja, beter dan tussen je tepels, dat dacht ik dat je ging zeggen, ik heb het tussen meteen geklemp.
Oeh, het is wel fies.
Oh ja, sorry.
Nee, dat is wel fieser eigenlijk, als je erover naar bent.
Ja, maar ik heb meederschone voetjes, want ik heb net gedoucht, maar ik zit in een hotelkamer,
dus kun je dat het alles dan in je bed zich afspeelt?
Waarom eigenlijk?
Maar ik heb er geen zin in om dan aan het berootje te zitten.
Snap je dat?
Ik zit alleen maar gewoon op mijn bed.
Dat vind ik heel goed.
En ook niet daar is een berootje, maar ik zit gewoon op mijn bed.
Met mijn microfoon, gewoon meteen.
Maar als ik goed begrijp, dan zit jij dus in een hotel.
Ja, ik zit weer in een hotel.
Dus je zit niet thuis, je zit niet thuis in New York.
Jij bent weer in LA.
Ik ben hetzelfde hotel als waar ik vorige keer was.
Château.
Oh ja.
Mijn favoriete hotel.
Ik ben zo verliefd op dit hotel.
Nou, dat begrijp ik wel.
Hé, en eventjes over je week.
Want ja, ik heb alleen mijn Lego-dingen gebouwd, maar jij hebt echt iets meegemaakt.

Ja, maar ja, ook je niet.
Vertel me eventjes wat je hebt meegemaakt.
Nee, maar goed.
Voor de luisteraar, dit is best wel bijzonder.
Oké, kom op nou.
Oké, jij was gewoon, ja, ik ga het even inluiden.
Want jij was gewoon genomineerd voor een Independent Spirit Award.
Nou, dat is...
Een hele mond vol.
Maar dat is vooral een hele vette, vette nominatie.
Jij was niet zomaar genomineerd met de eerste de beste, maar met eigenlijk alle grote filmmakers van dit moment.
Dus het is zo vet eigenlijk.
Ik weet wel dat je er ook heel op een andere manier naar kunt kijken en zo.
En het is ook niet zaligmakend.
Maar toch ben ik heel trots op je neervan.
Ik wil gewoon graag weten.
Ik heb je nog helemaal niet gesproken hoe dat was.
Ja, wat lief, wat je allemaal zegt.
Ja, nee, klopt.
Het leuke was wel, dus dat was leuk.
Ik kon er eigenlijk meer van genieten.
Nee, nou ja, wij weten natuurlijk ook allebei...
Nou, dat was leuk.
Het is niet alleen maar prijsuitreikingen enzo.
Dat is ook meestal.
Ik weet nog zo.
Ik heb zoveel leuke anecdotes over jou en prijsuitreikingen, maar...
Ik zie ook weer...
Dat moet ik ook wel even e-mailen, maar zie ik je voor mij niet.
Grosse prinsessie, hoor.
Met hele lange handschoenen.
Met die lange handschoenen.
Wat probeerde ik daar uit te beelden?
Wat?
Een soort van frozen.
Nou, dat was...
Ja, maar ik hou heel erg als je jezelf zo aankleed.
Ja, Alina wil het liefst dat ik een soort...
Hele korte jurkjes als een pop.
En dan met kniekausjes en dan van die schoentjes met zo'n gaspje.
Dat is eigenlijk liefst in kwart zwarte lakschoentjes.
Maar toen had je dat best wel.
Dat is hoe jij mij het liefst ziet.

Ja, maar die dag had je dat best wel.
Want dat was jat en roze jurk aan.
En handschoenen.
Nou, ik wou helemaal af.
Maar goed, toen woon jij weer je tachtjes te gouden kalf.
Nee, of dat was nog een kind van die reeks van 80.
Maar het punt is dat je toen ook heel nerveus was.
En dat we allebei weten dat zo'n prijs eigenlijk vaak...
Zo'n avond is gewoon één grote stresscanon.
En heeft niet zoveel met plezier te maken.
Maar dit keer kon ik er veel meer van genieten.
Omdat ik was genomineerd met allemaal zo...
Hoor jij die piepen?
Of ben ik de enige die die piepen hoort?
Ik hoor...
Nee, dat hoor ik niet.
Nou, dat zijn waarschijnlijk...
Het is misschien room service.
Op berichten die binnenkomen.
Mensen die mij willen bereiken.
Nee, oké, wacht even.
Ik ben heel erg van wat aan het walen.
Maar...
Nee, je bent dus...
Je zat in de Spirit Award.
En ik kon er van genieten omdat ik genomineerd was...
Met zulke grote regisseurs dat ik ook wist.
Ik ga sowieso niet winnen.
En dat maakt zo'n avond eigenlijk veel relaxer.
Want als je ergens het gevoel wat jij natuurlijk ook heel vaak hebt gehad...
En ik ook in Nederland.
Dat je ook voelt dat er verwachting is dat je gaat winnen.
Dan is het eigenlijk enger.
Want dan word je ook een soort van...
Dan denk je ook als ik dan niet winnis het gezichtsverlies...
En je wilt niemand teleur stellen, dat had ik nu dus niet.
Dus ik kon er eigenlijk heel erg van genieten.
Ik had ook best wel op mentale voorbereid.
Je kent mij, je kent mij als geen ander.
Jij weet dat ik als ik zenuwachtig ben, ben ik niet te genieten.
Dan ben ik gewoon niet zo aardig.
Dus ik had me ook goed gemediteerd op het feit dat ik gewoon...
Heel liefdevol en aardig zou zijn tegen iedereen om me heen.
En dat heb ik ging ook heel goed.

En dus het was gewoon lachen en leuk.
En die Spirit Awards is in een grote tent.
Dus je zit letterlijk met Kate Blanchett in een tent.
Weet je wel, met een doos, met eten, met drie druiven.
En een cracker.
En het is super grappig.
En ik had die twee meisjes die jij ook zo leuk vindt.
Van de film die jij in deze podcast zo hebt gepromoot.
Corsage, die regisseuse en die hoofdactrice.
Daar ging meteen helemaal mee.
Want die actrice, sorry, maar nu ben ik weer zo oud.
Ik vergeet dus haar naam.
Ja, ik denk... Ze kwam op mij afgestevend.
Omdat ze bodies zo leuk vond.
Maar het is ook wel weer heel overwacht.
Dus wij hadden meteen een enorme klik.
En dat was heel fijn.
Ja, je ziet er toch allerlei idolen van je rond sloffen.
En dat is gewoon hartstikke leuk.
En ik was natuurlijk enorm vereerd
dat ik tussen die typen mocht staan.
Maar wat veel enger was, was een paar dagen daarvoor.
Moest ik een panel doen.
Een panel betekent om een podium te zitten.
Er waren 700 mensen in de zaal met diezelfde regisseurs.
En dan moet je praten.
Dat is natuurlijk veel enger dan uiteindelijk op een stoel zitten in een tent.
Ja, in een jurk zitten.
Dat praten... Daar was ik echt heel nerveus over.
En dan voel ik ook zo...
Toen heb ik jou wel even gebeld.
Gewoon dat ik mijn context kwijt ben.
Dat ik ben toch zo verwend in Nederland dan weer wel.
Dat mensen gewoon...
Ja, je geschiedenis kennen.
En je plaatsen in een bepaald...
Ja, context van jaren.
Van wat je doet.
En wat je aan hebt gewerkt.
En nu krijg ik weer helemaal dat gevoel van...
Toen ik Ophelia speelde, toen ik nog op de toneelschool zat.
Dan heb je dat niemand kentje.
En ik niet meer praten met je.
Ik stond echt netelijk in die coalitie.

En die mensen die praten allemaal met elkaar.
En na afloop van het panel waren ze allemaal heel lief en zo.
Omdat ze je dan beter hebben leren kennen.
Maar daarvoor ben je gewoon de old one-out.
Maar goed, dat ging heel goed uiteindelijk.
Ik heb heel veel grappen gemaakt.
Ik heb ook het anekdote verteld van Paartjes Moen.
Zou ik die ook aan jou vertellen?
Nou, aan mij hoeft je hem niet te vertellen.
Want dat komt ondertussen wel mijn neus gaat uit.
Die de anekdote.
Nee, ik vind dat een top-anekdote.
Dat ze daar een beeld bij hebben bij Paartjes Moen.
Ik ga het heel snel vertellen in drie zinnen.
Misschien moet je dat nog een keer opzetten.
Ja, dus Paartjes Moe is een hele beroemde Russische balletdancer.
Die voor een uitverkochte zaal,
volgens mij waren er wel 2.000 mensen,
was die solo aan het dansen.
En op een stopte die midden in die solo is hij naar voren gelopen.
Ze zeiden tegen het publiek,
Paartjes Moe.
En toen is hij uit weg gelopen.
Toneel af, theater uit en nooit meer teruggekomen.
En dat was altijd mijn fantasie.
De laatste jaren dat ik op het toneel stond.
Dat was zo moe gewoon.
En ik dacht dat het Paartjes Moe.
Nou ja, dat was het verhaal wat ik heb verteld.
Dat hebben we vaak aangehaald.
Paartjes Moe.
Iedereen kent het gevoel van Paartjes Moen nu.
Dus ik zit in de leek met Klemmers Live.
Klemmers Live.
Nee, maar Paartjes Moe.
Ik heb wel een helft gekomen op dat paartje.
Iedereen is moe, maar Paartjes Moe.
Het is ook het circuspaartje.
De circusbeer.
Waar we het vaak refereren.
In dienst staan van...
De clown zijn.
De nar.
Dat je gewoon op moet met die neusring in je neus.

Die circusbeer.
Die weer met die bellen aan z'n voeten moet gaan dansen.
Die nar van de samenleving.
Dans, clown, dans.
Jeetje.
Dat is bellen aan z'n voeten.
Met van die puntschoentjes.
Met zo'n dingetje.
Je hebt van die hardele kijnen die ook in de Efteling hebben lopen.
Die pardousen.
Die bedoel jij?
Die moeten ook wel echt zacht zijn.
Maar goed.
Dus dat heb jij me heen gemaakt?
Dat heb ik meegemaakt.
En dat weet jij ook.
Je bent jezelf gaan produceren en reageren.
Voel je dat minder Paartjes Moen.
Je voelt je niet meer zo'n dresuurpaartje.
Maar je bent gewoon meer de circusdirecteur.
Dat is hartstikke leuk.
Zodat ik al mijn jerk ben, zit me tiet wel goed.
Zit me buik wel ingesnoord.
Heb ik wel een dit aan.
Ze heb ik geen stoppels inmateine.
Dat is dan weer dat paartjegevoel, weet je wel.
Maar ik moet zeggen ik had dus een jurk.
Een paarse hervelerge jurk uitgekozen.
Je weet, ik probeer toch altijd een beetje die ordinare tas.
Overall binnen te brengen.
Maar vlak voor dat ik in die auto werd gedoe...
dacht ik pensioneer ini dus helemaal niet goed.
Dat was zo'n hele sexy jurk.
Met mijn tietten zo helemaal.
Heel kort!
Ik dacht ik, dit moet ik helemaal niet doen, dan ben ik weer naar boven gerend.
Toen heb ik een andere jurk gepakt van die zwarte met die, ja.
En toen dacht ik op eens, dit is niet goed.
Dit moet ik niet helemaal niet doen, het is veel te bloot en ik voel me hier helemaal
niet goed in.
En toen heb ik heel snel die zwarte jurk aangedaan en dat was echt prettig.
Die had een schouder en lang tot aan de grond en ook wat minder koud.
En toen voelde ik me eigenlijk voor het eerst sinds misschien wel zes jaar seksueel
aantrekkelijk.

En je had door een langere jurk aan te doen.

Ja, omdat de jurk is een soort stof en je kan ook, als je het wil weten wat voor jurk het is, staat het op mijn intercernocoon, want ik weet nu natuurlijk al, het is in de shownoods, want ik weet nu natuurlijk alweer de naam van de jurk niet meer, maar het is een soort, ja, een soort, alsof je een duikerspak aan hebt, maar heel zacht voor je buik.

Je kan echt lekker je buik uit laten staan, en dan nog zie je er heel, het is heel lekker scuba-achtig, lekker scuba-doebe, heel vlateus en maar ook dus heel, hoe zeggen jullie dat nou?

Gewoon lekker voor de vormen van de vrouw.

Ja, maar wel asymmetrisch, dus ze zou mij er nooit in zien lopen.

Nee, weet ik en ik weet dat iedereen dat haat, maar grappig genoeg, voor mijn figuur is dat heel vlateus.

Weet je nog, op instinkt première had ik dat ook aan.

Ja, maar het is ook zo.

Zelfde jurk eigenlijk.

Er zijn ook mensen die, je hebt ook, je hebt veel bredere schouders, je hebt mooie rechte schouders, dan heeft het ook nog zwijk, maar als je zoals ik een soort van afgelopend geheel hebt, dan dat ziet er niet uit, en ik kan ook dat asymmetricite, dat gaat gewoon niet voor mijn...

Nee, ik snap het, maar ik heb het zelf eigenlijk ook alleen voor mijn lijf, is het op de een of andere manier goed, maar het was gewoon een goede, ken je dat, dat je opeens denkt ik wil het niet ook allemaal zo, onbelangrijk waar we het nu over hebben, maar even de achterkant van de toestand, die tent, ja, het was uiteindelijk heel leuk en wie ik heel erg bewonder is Paul Mescal, ken je die?

Ja, ja.

Die was ook van Normal People en van After Sun, en die was er ook, en dat soort dingen, dat is gewoon leuk om met die mensen te kletsen.

Ja, en dat zijn ook gewoon altijd leuke verhalen voor verjaardagen, uiteindelijk is dat waar je het voordoet.

Ik heb ook gewoon altijd een paar leuke Hollywood anecdotes voor verjaardag, uiteindelijk is dat wat er over blijft, en dat is ook prima.

Ik moet wel zeggen dat die, sorry, die vrouw die jij ook zo leuk vindt, hoe heet ze, Sarah Polly, weet je, dat is de regisseuse van Women Talking, ik weet niet of die film überhaupt al uit is in Nederland.

Maar die is ook superaardig en net een soort, ja, gewoon heel warm en ook iemand waarvan je denkt, ja, die zou ik nou echt nog een keer bellen als ik met een vraag zit ofzo, snap je dat je echt denkt, ja, dat is in ieder geval echt iets aanhebben, zo kan een enorme feminist, die heeft dus die Women Talking helemaal, dat is dus een film waar bijna alleen maar vrouwen in spelen, allemaal hele grote sterren, en daar had zij dus het hele concept dat vrouwen altijd hun kinderen mee mochten nemen, en dat er dus allemaal nannies waren op de set die voor die kinderen konden zorgen, zodat ze altijd dicht bij hun kinderen, sommige hadden nog babies, dat die er altijd bij waren, en ook was er een therapeut op de set, 24-7.

Wauw, dat is wel bijzonder.

Voor de moeilijkere, emotionele seizoen is het bijzonder, hè, en hoe was jouw week?

Ik had een keer, het was kromensvakantie en ik heb gewoon lekker doorgegaan met dingen die waar ik mee bezig ben, ik ben me natuurlijk ineens een milieuactivist geworden, dus daar ben ik echt heel druk doen ermee, en ik ben me aan het voorbereiden voor een demonstratie, dus dat ga ik doen, dat vind ik wel spannend.

Oh my God, oké, ja, je zit er helemaal in.

Ik zit er helemaal in.

Goed.

Ja, ik heb me er echt, ik ben er zitten diep in, en ik vind het eigenlijk ook heel prettig, moet ik eerlijk zeggen, ik vind het, het geeft me echt een gevoel van, zoals het ene filmpje was gezien op YouTube, of wat TikTok of wherever, zo'n Nederlandse man die geïnterviewd wordt in de auto, en dan zegt hij iets van, ja, maar dat is mijn purpose, dan zegt hij jongen, hier bloedt je purpose, nee, mijn purpose, dus dan heb ik een beetje purpose, ja.

Uiteindelijk heb je purpose, heb je dat leven?

Ja, maar het is toch belangrijk, snap je, ik kan me ineens echt heel kwaad maken, en die kwaadheid kan ik nu omzetten in actie, en dan ben ik blij om, nou, tot zover.

Heb jij nog een tip voor mij, iets waar ik iets aan heb?

Dat klinkt altijd zo dreigend.

Ja, maar dat is gewoon mijn stem, dat is gewoon mijn basissysteem.

Ik ben een soort van Maarten van Rossum van de theater pod, acteerd podcast.

Oké.

Oké, nou, laten we even, maar wat is je tip?

Ja, ik wil ook even zeggen tegen de luisteraars dat Kar een hele mooie muts op heeft gezet, ik vind het echt een mooie muts.

Nou, weet je wel, de meeste warmte verliest je door je hoofd, dus je moet wel oppassen dat je niet heel warm wordt.

Ja, maar één wordt echt nooit warm, je zet mij in een microwave, dan heb ik het nog koud.

Als je bij Karis thuis komt, moet je je voorbereiden dat als een soort hagedis, moet je je gedragen als een soort amfibie, want het is 50 graden, het is een terrarium.

Ja, maar dat is nu niet meer zo, hè?

Dat kan niet meer, dus daarom zit ik met een muts op, snap je?

Oh, dus omdat al die mensen om je heen vlauw vallen in dat huis, snap ik wel.

Dat is een mutsrekening, hallo, noeieuwe, climate change.

Tot daar, wat betreft het onderwerpgas, nu gaan we de tip geven.

Mijn tip is, ik ben natuurlijk op reis, ik ben nu in LA, en ik ben iemand, maar ja, dit is dus een tip waar jij dus niks aan hebt, want dit gaat er over.

Nee, maar dat gaat ook voor de luisteraar, hè.

Oké, ik hou heel erg van goede koffie, en in Amerika maken ze koffie, ik zal heel veel van Kar laten zien, jullie kunnen het niet zien, dit is de koffie die ze hier maken, dit is gewoon een thee, dit is gewoon eigenlijk een kopje thee, het is heel slap wat ze hier maken.

Ja, oké.

Dus mijn tip is, koop een travel koffiemaker, die heb ik nu besteld, die wordt vandaag bezorgd.

En dat is een soort heel klein, een soort hulstje, je moet wel een kookend water in, je moet wel een waterboiler hebben, en dan kun je gewoon met een cupje, kun je gewoon koffie zetten, maar ook met bonen.

Ook met bonen.

Dus dan kan je waar je ook bent, of je, ja, dus een klein maal, je kan ook met koffiebonen gewoon in dat ding, het is een heel klein apparaatje, kun je koffie maken, sterke, goeie espresso, en zeker voor mensen zoals wij die altijd reizen, ook als je op een set bent, weet je, dan heb je altijd van die slappe koffie, en als dat je verslaving is zoals bij mij.

Dus dat is mijn tip van de dag, koop gewoon een klein reis koffiemakertje.

Oké, dat is mijn tip.

Nou, genoteerd, staat genoteerd.

Ik heb wel gewoon een milieu-tip, een eco-tip, ook iets waar jij denk ik wel echt iets aan heb.

Ik trouwens nam ik echt.

Ik las vandaag namelijk dat je je footprint kunt verlagen, enigszins, ik weet niet op welk schaal dat is, maar door e-mails te verwijderen uit je inbox.

Wij hebben allebei, ik heb 58.000 ongeopende e-mails, ik denk dat jij ook, waar zit jij aan?

Kijk even.

Ik heb 16.569 ongelezen e-mails.

Netjes.

Nou, ik zit er best wel overheen, en dus al die data verwerken, dat kost allemaal heel veel energie.

Ja, maar al die machines, dus al die machines die, ik weet nog niet precies hoe het werkt, maar die hebben allemaal koelwater nodig en in ieder geval, het komt erop neer dat als je gewoon dat reduceert, dus dat je ook niet als je een nieuwe computer een keer nodig hebt, en je gaat al die 58.000 e-mails weer overzetten op dat andere systeem, het kost allemaal heel veel energie.

Dus dat is mijn kleine eco-tip.

Vind je ervan?

Wat interessant.

Ja, toch?

Of ik het helemaal geloof, maar ik denk dat je...

Nou, ik kan nog even je soort fact-check erop lossen.

Misschien ook op die honing.

Je honing, die zou je ook nog...

Ja, ik heb ook niet ge-fact-checked.

Maar dat is ook een beetje aan de luisteraar van, ga ik dit geloven, ga ik dit aannemen?

Oh, dat vind ik een goed idee, dat de luisteraar ons kan helpen om die fact-checks te doen, en dan het misschien tegen ons zeggen van, nou, dat klopt wel of dat klopt niet van

die honing in warm water, waar we het de vorige keer over hadden, en ook over dit.

Ja, want jij neemt hem in de korreltjes oud, ja?

Ja, want jij neemt mij ook altijd in de korreltjes oud, want ik heb het vaak gezegd, ik kom.

We gaan daarheen, het is maar drie minuten met de trein.

Ja, dit is twee uur.

En dan...

Dat is ook weer...

Je hebt zo'n slecht gevoel van tijd, maar ook van afstand, denk ik.

Maar waar gingen we dan ook weer naar toe?

We beginnen van een wellness-center in het east of the country, maar echt gewoon ergens in fucking Oldezaal of zo, echt ver weg, en jij zei, nee, joh, stundel me uit de trein.

Ja, dan ben ik bang dat jij niet meekomt, want je eigenlijk in die tijd altijd meekwam.

Ja, want je haakte aan, ik was een aanhakker.

Ja, je was een aanhakker in die tijd.

Oké, maar ik wil je ook nog iets uitleggen, want ik heb namelijk progluk, want heb ik me geabonneerd op onze podcast, dus ik kreeg opeens een melding vorige keer van, er is een nieuwe aflevering, maar nu heb ik dus ook, ik heb geen echt serieus, geen idee hoe ik dat heb gedaan, ik ben naar die podcast-app op mijn telefoon gegaan, en toen heb ik op een bepaalde knop gedrukt, en toen ben ik dus nu ben ik een fan van ons, of een abonnee van ons, whatever, maar dan krijg je dus een melding als we nieuwe aflevering hebben geproduceerd.

Ik heb ook een nieuwsbrief, of niet?

Hebben wij een nieuwsbrief?

Een shownood?

Nee, een shownood.

Is dat eigenlijk een vraag of wat?

Bij mij moet je ergens op, want ik weet het ook niet, maar wat ik net begreep, is dat je op volg moet klikken, op volg klik op volg, nee volg op klik, klik op volg, en dan moet je naar je favoriete podcast-app streamer, of is dat iets?

Ik weet niet eens wat het over je hebt, maar ik vind het goed, ik vind het goed, werkt dat.

Nee, maar als je het goed wil abonneren, dan ga je dus naar volg.

Ja, dat is belangrijk, want jullie moeten ons steunen, want als jullie...

Maar hoe moeten ze ons dan volgen?

Wat gebeurt er dan eigenlijk?

Wat gebeurt er dan eigenlijk?

Ja, dan voelen we wel, die steun voel je wel, die voelen we wel.

Dat voelen we ons gesteund, dat voelen we ons gesteund.

Maar kun je jullie alsjeblieft ook wat meer vragen stellen, wat jullie willen dat wij doen in de podcast?

Ja, maar mensen leven in een oude cultuur, Haline, mensen leven in een oude cultuur, durven niets te vragen.

Een oude cultuur?

Voor ons?

Nee, maar luister, nee, maar even serieus, wat ik heb begrepen, is dat er ergens een

knopje moet zijn waar volg op staat, en dat je die dan aanklikt.

Dat is niet zo.

Jawel, maar ik weet niet waar je een knopje volg op staat.

Nee, niet op je telefoon, op een app of iets, of op onze, eh...

Dit promotipraak, dat is een sfeer, iedereen heeft zich nu al goed abonneerd, iedereen die niet wist hoe die dat moet doen, weet het nu wel.

Maar wat krijg je dan daarvoor voor dat abonnement?

Een cadeau?

Een cadeau?

Nou, aangezien ik dus in Los Angeles ben, gaan we het deze week lekker even hebben over Hollywood, en alles wat daarbij komt kijken.

Oké, laten we nog even wat herinneringen uit het koeieslood halen.

Uit welke hoed kon ik de Hollywood koeieslood halen?

Nou ja, toen wij, weet je nog, toen wij Swartbook hadden gedaan, dat is een film, er zijn natuurlijk ook mensen die echt geen idee hebben waar we het over hebben.

Nee, maar we weten niet eens hoe je George Michael is, zeg maar wat in, hè?

Nee, klopt.

Of Prince ofzo.

Ja.

Swartbook is een film over de Tweede Wereldoorlog geregisterd op halfroeven waar Karisse de Hoveren in speelt en ik ook een rol in speel en al de samenlezing in speel.

Ronny?

En toen...

Ronny, de roverstochter, ja?

Ronny de mofferhoer.

De mofferhoer.

Anyway, mij niet uit.

Ik knies door die daarop let.

Wij zaten in die film.

Ronny de mofferhoer.

Oké.

Ja, oké.

Even niet te serieuze dit nu nemen alsjeblieft, kijkers en luisteraars.

Anyway, dus wij hadden die film gedaan en toen, ik weet niet meer, ik weet nog wel dat ik in Antwerpen was toen opeens iemand mij belde, Andrea Kleverlaan waarschijnlijk, mijn oude agent.

En toen had Tom Cruise, die had namelijk, die wist namelijk dat hij een film ging doen over de Tweede Wereldoorlog, Valkyrie namelijk, en die was toen lekker...

Naast de opzoek en hij was in zijn screeningroom had hij allerlei films gescreend om geïnspireerd te raken over het onderwerp, maar onder Swartbook.

En toen heeft hij eigenlijk maar meteen besloten, nou die twee dames, die neem ik ook gewoon...

Zeg een knip voor de rol.

Wat toen best wel weer het was, eigenlijk.

Dus toen werden wij weer als snippen snap, werden wij weer in een kist te geladen en

door de Tweede Wereldoorlog-kostuum een soldaat gehaald.

Nee oké, zo ging het niet, zo ging het totaal niet, maar hoe ging het wel en niemand weet het meer?

Nou, hoe ging het wel?

Ik weet alleen of dat we in een hotel...

Ja, ik weet alleen maar dat we in...

Ja, maar we gingen in een hotel...

Ja.

Weet je nog het hotel?

Ja, The Region.

Ja, The Region.

Ja, The Region.

Ja, The Region.

Ja, heel veel indruk op mij gemaakt, want wij zaten er maar en zaten er maar, want ja.

En maar Schnitzels gereden.

En toen zei die...

En maar Schnitzels gereden, en toen zei die overal tegen ons, wij weten hier in dit hotel eerder wat jij wil dan dat jij weet wat je wil.

Wow.

Ja, dat was hun ding, zo van als je dus één keer een kolen lijf bestelde, al was er allemaal trucjes geleerd.

Maar je bent gefroost.

Je bent afdwaliseerd.

Nee, je bent...

Je bent wel eens even gefroost.

Ik ben gefrozen.

Oh, nou, ik ben nu weer onfrozen.

Ja.

Maar het was wel heel leuk.

Ik heb er zulke warme herinneringen aan, echt oprecht.

Ik heb...

En ook met Christopher McCorry, dat is de schrijver en ook die nu ook al die Mission Impossible films regisseert.

We hebben zoveel leuke dingen meegemaakt tijdens die film.

Maar...

En hij had ook een eigen kok bij zich, weet je nog, die was heel lekker eten.

Dan mochten we af en toe ook een beetje van zijn eten.

Maar alles was daar lekker.

Dat was een hele Starbucks-tent.

Al het eten was lekker.

Ja, man.

En heel graag de troeders hadden.

Het was echt serieus en ook waazinnige acteurs.

Ik bedoel, Terrence Stamp, Kenne Browne, Bill Nighy, niet normaal.

En het was...

Het kon alleen normaal een soort van minder worden, want de schaal van die set en ook de verzorging en het feit dat Christopher McCorry en die andere man daar verdurend voelt daar maar het schrijven waren op de set, ik vond dat echt te gek.

Dat was heel indrukwekkend.

Maar ook dat je dacht, wow, ik word nu met een limo zien, 100 meter verder gereden.

Ik weet nog dat ik dat heel absurd vond.

Ja, maar dat zijn de unions.

Dat is gewoon omdat je mag gewoon niet...

Iedereen moet zijn eigen chauffeur, dat is werkverschafing.

Het is natuurlijk heel zinloos voor ons Nederlanders om te zien, maar dat zijn al die wetten daar.

Omdat het dus werkverschafing is.

Ja.

Ja.

Het was wel een droom en ook natuurlijk wel heel grappig dat we dat samen konden doen, toch?

Dat we elkaar aankijken en onderlachen.

Het was geweldig.

Het was geweldig.

Echt heel leuk.

Ja, dat er gewoon echt zo echt iemand binnen kwam, dat hij zoveel garrisma had.

Echt heel veel garrisma.

Dat heb ik nog nooit gezien.

Ik ook niet.

Daarna ook nooit meer.

Ik ben ook nu weer al zijn films toevallig aan het kijken, ik heb met Jerry McCorry gekeken en de firm.

Heerlijk.

Het is echt imposant hoor, want je kan natuurlijk heel veel over zeggen, maar hij is echt een filmster.

Ja.

Hij is een...

En dat voel je ook als je dichtbij bent, je voelt gewoon dat hij dat heeft, dat hij dat inzicht heeft.

Ja.

En ook wel dat hij natuurlijk ook gewoon een hele goede producent is, gewoon iemand die heel goed weet wat kwaliteit is en dat hij nu weer met Topkun, wat hij heeft gepresteerd op die leeftijd, de grootste film ooit te worden bijna, ja, dat is toch te gek dat dat überhaupt bestaat.

Ja.

En ik vind hem ook in Topkun bijvoorbeeld het hele midlife thema, wat daar heel erg in zit, of ouderwoorden thema, echt waanzinnig gedaan hoor.

Ja.

En dat de hele wereld daar naartoe wil en die film wil zien, ik kan er alleen maar

heel erg van genieten.

Ik vind het echt heel vet.

Hij is ook zo goed in stress spelen vind ik, ik kan zo goed stress uitbeelden.

Paniek.

In de firm jongen.

Ja, de firm is een Topfilm.

Daar is hij zo puur.

Ja.

Zo'n goede film, dat script, ik zeg alleen maar gewoon bijna te kloppen de hele tijd, maar ook de soundtrack van de firm die kan je ook gewoon opzetten thuis, die is zo briljant en het heet die piano, echt ongelooflijk hoor, heel puur.

Ja.

Wat een goede film.

Ja, het is echt te moeite om nog een keer te herzien.

En weet jij nog, toen we dus zwartboek hadden gedaan, toen kwam dat allemaal uit, dat ging hartstikke goed en toen ging de hele wereld over als een commet en toen werd jij benaderd van allemaal Amerikaanse agenten, weet je nog, en toen vlogen ze helemaal naar Schiphol vanuit L.A. om jou te ontmoeten, weet je dat nog?

Ja, bizar vond ik dat ja.

C.A.E. was dat, heel groot.

Ja, ik vond het wel heel erg.

Agentschap is dat, grootste ter wereld.

En hoe ging dat toen, vertel even, ging je toen in de McDonald's van de Schiphol?

Ja, ik weet het natuurlijk allemaal niet meer.

Nee, het was in een soort van hotel van Schiphol, er zitten ook van die hotels in Schiphol en in zo'n soort van lobby van zo'n hotel heb ik haar ontmoet.

En toen dacht ik, toen vroeg ze of ze mijn agent wilde mocht worden, toen zei ik, ja, prima.

Dieel.

Dat was eigenlijk het verhaal.

Ja.

Als we er nu aan naar terugkijken, heel bijzonder toch ook, bedoel dat ze zo ouder van wegingen helemaal om jou maar binnen te slapen, binnen te harken.

En ik herinner me ook nog, het werd je natuurlijk gevraagd voor allerlei films en je ging ook veel grote internationale films doen, maar toen woonden wij volgens mij op dat moment samen.

En toen zat je op een gegeven moment op de bank en toen weten we nog dat je één of ander weer aanbieding was binnengekomen en een van de prachtige rol, of ik weet niet of dat...

Heel veel geld.

Heel veel geld.

En dat noemen ze dan in onze wereld, dat er een offer meekomt, dus niet alleen een script, maar er zit echt een bak geld al aan vast, van dit is wat je gaat verdienen.

En ik was echt helemaal van wat?

Dat was zo veel geld voor ons toen, zo veel geld.
En toen hoorde jij zo, en toen moest je er nu nog steeds...
Nu nog steeds.
Ja, en er zat een klok op.
Dit is het geld.
Dit is het script.
En je moet binnen zo'n verhuur een beslissing nemen.
En toen zat je zo...
Ik zat daar waarschijnlijk allebei, weet ik, veel te roken of zo.
Nou, het speelde zich af in India, hè?
Heb je dat ook gezegd?
Nee, oké.
Het speelde zich af in India.
En toen was het idee dat jij dan dat script ging lezen en daar een inhoudelijk heel diepsinnig beslissing over zou gaan nemen.
En toen hoorde ik je op een gegeven moment tegen jezelf, zeg ook niet tegen mij, heel zachtjes.
Ik houd helemaal niets van India's eten.
Nou, en daarmee was de kaos af, daarmee was de beslissing genomen, dat ging niet door.
Dat was jouw aantwakt van je carrièrestrategie.
Van welk eten je lekker vroeg.
Ik zag mezelf gewoon al, ja, ik hou gewoon niet van India's eten, laat ik het zo zeggen.
Ja, inderdaad.
Ik heb een slechte ervaring mee, dus ik kan heel erg van over mijn nek gaan.
Pas de Bolognesen, vind jij heerlijk, dat hadden ze daar misschien niet.
Of in ieder geval daarbij ook niet op research gegaan.
Dit was het gewoon.
Nee, ik zag heel graag naar India willen nu, maar toen trok ik me echt niet.
Zoveel films waar ik weet dat jij voor gevraagd bent die je dan niet hebt gedaan, dat ik had hier al, was een screening georganiseerd van Monos, weet je, daar ben je ook nog voor gevraagd.
Weet je waarschijnlijk niet meer, want je vergeet ook alles.
Ja, wel weet ik nog wel.
Dan zet ik kijk ik gewoon die hele film, alleen maar door die bril.
En dat was best wel een fout, dat ik dat niet gedaan had, is wel jammer.
Het is een topfilm en je had het fantastisch gedaan, maar je had wel in de jungle moeten opereren tussen de slangen en de...
Ja, daarom heb ik het niet gedaan natuurlijk.
Het is een een van de best geweldige filmen, maar ik weet niet, ik had het in ieder geval niet gedurft.
Dat had ik niet overleefd.
Ik ook niet.
Ik ook echt niet.
Maar ik zit die hele film, ik zat met allemaal beroemde mensen in die screening, maar ik

zat alleen maar te lachen omdat ik de hele tijd zei, ja, moest ik, maar ik ging bij de hele tijd, omdat ik dan denk van, hoe had je dit dan weer beleefd?

Nee, dat had ik niet beleefd.

Maar ik ook niet.

Dat had ik niet overleefd zelfs.

Nee, ik ook niet elkaar.

Heb je nog meer leuke verhalen, zeg maar, los van het velkere thema, over de filmen van jouw ervaringen met Hollywood?

Nou, ik ben wel eigenlijk Hollywood, kan je je ook afraden?

Wat is Hollywood?

Nou, ik ben wel eens op zo'n feestje geweest, en dat was toen ik inderdaad, dan is het al heel fascinerend en heel overweldigend als je ineens als een soort van onbekende in een zaal komt met alleen maar bekende gezichten, met alleen maar grote filmster om je heen. Dat is best wel...

Nou, je hebt het net nu ook zelf meegemaakt, maar als je jong bent, ja, ik was, weet ik, veel 28 of zo, en we waren op een soort post-Oscarfeestje en dan staat, weet je wel, Leonardo DiCaprio

daar en Penelope Cruz en Tom Cruise en Prince en Cameron Diaz, die staan gewoon allemaal op één millimeter afstand van je te dansen en letterlijk Prince, die op een persoonlijke peitje gitaar zonder spelen, twee meter van me vandaan, dat vond ik wel een, ja, dat zijn gewoon bijzondere momenten, toch?

Het is vrij absurd, toch, als je uit het Nederland komt en je hebt nog nooit zo iemand gezien, vond dat allemaal heel drukwekkend, hoor, en Meryl Streep, die me een kus gaf en zo, en dat ik naast Helen Meryl op een klein bankje zat te praten en ja, dat soort dingen allemaal, dat zijn toch geinigen, nou ja, uiteindelijk geinigen aan het dood, dus...

Ja, het is een super duwel van Meryl.

Je bent een tekening aan het maken, hè?

Ja, sorry, ik ben lekker altijd aan het tekenen als ik ook aan het kletsen ben, maar ik zit in de Chateau Marmont, het is nu natuurlijk high award season, dus hier is het echt struikelt hier over iedereen, er staat hier een piano, dus dan, nou ja, je snapt wel wat voor taferelen hier elke avond afspelen gisteren, of ze kan je in Westen hier lekker bezig, het is natuurlijk aan de ene kant allemaal grappig en zo, denk je, oh ja, wat leuk of zo, en aan de andere kant denk je ook, ja, ik ga wel even bij mijn moeder op bezoek in het Nieuwbouwwerk Bayum, ga daar wel even hem langs, dus toch, het is wel een dubbel, toch, ja, aan de ene kant denk je, ja, dit is inderdaad een soort hele grap gedroomfabriek en ook het feit dat iedereen hier inderdaad in Los Angeles zeker nu rondom de Oscars, hier dan ook echt zich verzamelt en al die feestjes en zo, het CIA-feest waar jij net ook aan refereert, dat is deze week ook weer, weet je, dus dan komt iedereen daar samen, dat is natuurlijk lachen, en aan de andere kant, ja, zeker als je ouder wordt, dan denk je natuurlijk ook van, ja, ik heb gewoon zin om iets te maken of zo, en dan ga ik ergens klei in een hoek, want dat is toch uiteindelijk waar het ook over gaat, het is heel dubbel, het is toch, het is leuk, en het is leeg, en het is ook, ik vind het altijd zo, als ik daar ben, dan ben ik daar ook echt, en dan gaat het allemaal over film, en dan ben ik heel erg met de materie film bezig en met spelen en af en aan, hoor, dan kan me daar ook, het interesseert

me soms ook echt geen ene zak, maar als ik dan in Nederland ben, dan ben ik dat helemaal kwijt, dan is dat L.A. echt aan de andere kant van de wereld, en dan ben ik daar zo niet meer mee bezig, dus ja, als ik daar nu zou zijn, dan zou ik me helemaal daar in storten, en nu denk ik echt, whatever, ja, het is zo inderdaad zo duwaal.

Het is heel duwaal, en voor mij ook, ik voel je helemaal in New York, heb je dat natuurlijk allemaal wat minder, omdat New York toch niet film ademt, en deze stad is wel letterlijk, als je er aankomt, voel je gewoon dat eigenlijk iedereen, ook zeg maar de bakker op de hoek heeft ook een script geschreven, iedereen is bezig met show business, en dat maakt het ook heel koortsachtig, en alsof je in Amsterdam heb je café de smoeshaan, wat een theatercafé is, en vroeger als je daarna kwam, dan waren alle theateracteurs daar, dan was aan de ene kant heel gezellig, maar aan de andere kant kon je daar ook wel een beetje soort zeenwachtig van worden bijna, en dat heb je hier ook, dat je de hele tijd denkt, je heet je Mina, je hoort van alles, iedereen is met van alles bezig, tot uiteindelijk natuurlijk wil je gewoon bezig zijn met wat je aan het maken bent, weet je, het script dat je aan het maken bent, of het project wat je wilt doen, maar niet zozeer, alles eromheen, alleen je kan er ook niet helemaal aan ontkomen, omdat het ook een onderdeel ervan is, maar het is nu wel heel hier, nu heel hysterisch, voel je echt, snap je, je voelt gewoon dat die, dat award season, mensen zijn allemaal in de stad, willen elkaar allemaal ook ontmoeten, er zijn duizend miljoen feestjes elke avond, dus dat voel je heel erg, dus aan de ene kant heel leuk, en aan de andere kant ook een beetje onrustig gewoon.

Nou, ik vind het altijd genant als ik daar ben, als mensen vragen wat ik dan doe, dat ik acteur ben, dan vind ik dat zo genant, omdat ik dan denk, ja, wat zegt dat, iedereen is hier acteur, het zegt niks over, het zegt ook niks over kwaliteit, je kan ook gewoon naar de universiteit gaan om ook acteur te worden, dat heeft niet zoveel met talenten te maken, vind ik ook zo fascinant.

Het is in Europa heel anders, bij ons is het toch heel erg van, stel je voor dat je zegt dat je acteur bent, dan heb je meestal of een opleiding gedaan tot acteur, of je hebt al zoveel jaar praktijkervaring dat je jezelf acteur noemt, en hier is dat helemaal niet, hier is er geen enkel keurmerk, dus en dat is ook grappig aan het land natuurlijk, maar iedereen roept zich het geld ook, ze zeggen soms ook van, ja, ik heb een bedrijf in ijsjes ofzo, en dan is dat nog helemaal niet begonnen, dan is dat meer een idee, ze zeggen al, ze leven al hun dromen, dus als ze zeggen van ik ben acteur, ja, dan zijn ze heel vaak fulltime, gewoon nog in een restaurant aan het werk, en dat is inderdaad, ik heb het zelf als jij, als je hier in een taxi zit en iemand probeert met je te kletsen en zegt wat doe je, dan schaam je gewoon om te zeggen dat je in de filmwereld werkt, omdat je hoort je, dat is een soort holle fraze hier, dat heeft geen, mensen bluffen maar wat natuurlijk, mensen houden 3.000 dingen in de lucht, dat is hier natuurlijk al, we hebben hier meer een vangnet, het is daar gewoon een angstkultur, dus mensen moeten van alles ophouden en nergens nee tegen zeggen, en het is veel meer een spel, en een spel op heel hoog niveau, terwijl je hier nog dat filmen toch nog een beetje ziet als een soort hobby, daar is het gewoon keiharde business, dat is echt wel een heel groot verschil.

Ze liggen ook, en dat betekent niet liggen wat liggen voor ons als Nederlanders is, als wij liggen is dat echt een daad, het zonde zeg maar, dat doe je gewoon niet, dan doe je alleen als je niet anders kan, of als er een reden achter zit, en voor hun is het gewoon

heel normaal, ze zeggen altijd, hey how are you, I'm amazing, en dat zeggen ze ook, dat is gewoon meer een soort van ritueel wat ze doen, terwijl wij gaan, wij zeggen niet van oh my god great, ze liggen hier de godgandsdag, en dat moet je dus anders leren lezen, en in het begin neem je, zeker als je jong bent, neem je dat natuurlijk allemaal serieus en denk je oh, en dan moet je dat heel erg leren, om dat te interpreteren en eigenlijk naar het Nederlands te vertalen, dat is heel moeilijk, netaal te vertalen, ja zeker, ja, ik ben heel lang niet in L.A. geweest, ik was er dus recent nog, maar daarvoor was ik echt jaren niet geweest, en dan ben je dat ook weer een beetje kwijt, en dan ben ik er weer heel gevoelig voor, dus ik heb ook, was jij bij, tegen mijn manager letterlijk heb gezegd van in de gangsel te schreeuwen, ik wil die, geniet die Hollywood bullshit, geef me niet die shit, ik ben gewoon Europeaan, ik wil gewoon horen, je bent te oud, ja je hebt een slecht accent, of we hebben even geen plek voor je, of het werkt nu even niet, of dit is niet gelukt, ik kan daar medielen, en ook met jullie falen, ik zie dat niet eens falen, maar goed, voor hen is dat allemaal, ze zijn allemaal dood bang, als je ze een keer belt, dan durven ze niet op te nemen, want ze denken dat je ze gaat ontslaan. Exact.

Het is zo extreem, omdat ze geen vang nemen, nobody cares, nobody cares, als je, ja, ja, en het is daarom wel heel goed, en dat weten we allebei, omdat we allebei ook hier werken, niet letterlijk hier, maar jij werkt natuurlijk, je hebt met heel veel producties gewerkt, die wel Amerikaans geïnitieerd zijn, en dan is het toch heel goed, en dat heb ik wel van Ivo van Hoven, mijn ex-bas, zeg maar, regisseur geleerd, dat het ook goed is om je erin te verdiepen, zodat je het begrijpt, waarom, en dat helpt mij nu heel erg, want in het begin werd ik er heel kwaad van, of heel wantouwig, want als je hier een film maakt, je hebt ook gewoon letterlijk te maken met dat het niet efficiënt is zoals zij werken, in de zin van dat niemand de waarheid lijkt te zeggen in het begin, wij zeggen gewoon nee, dus dan gaat het ook heel snel, als wij zeggen, hey, mag ik tien tv's hier neerzetten, iemand zegt nee, dat kan niet, we kunnen maar twee tv's staan, oké, great, dan ga je weer door, maar bij hen is het, oh sure, of course, en dan, maar dat betekent helemaal niet dat dat echt zo is, dus dan helpt het mij heel erg om inderdaad naar die cultuur te kijken van waarom komt dat dan vandaan dat ze dat doen, maar dat is precies wat jij zegt, omdat dat toch geen vangnet is, omdat het, moeten ze wel bluffen, en moeten ze chaggen en hosselen, en durft niemand, wat jij zegt, niemand durft nee te zeggen, want als je nee zegt, ben jij degene die daar verantwoordelijkheid voortdraagt, want bij ons is dat veel vreer, want je wordt niet meteen ontslagen als jij een fouten keuze maakt.

Nee, precies, en voor hen is het inderdaad van, het kan best wel zijn dat je de persoon in kwestie nogal op een andere manier keert tegenkomt, dus je kan je eigen glazen absoluut niet ingooien, en ze kunnen zich niet permitteren om een fout te maken inderdaad, en dat moet je echt inderdaad leren begrijpen, want ik ben ook best wel een beetje een rebel, ik merkte dat ik daar heel erg gefrustreerd over raakte, maar inderdaad, als je in het begrijpt waar dat vandaan komt, en ook eigenlijk met een soort van mededoog ernaar kan kijken, dan is het, dan is er wel mee te leven.

Nou dan kun je het in ieder geval vertalen.

Ja, exact.

Nou, ik wil dat ik dan vind van agenten enzo, en ik snap het ergens ook wel, want als je in Hollywood bent, dan is Europa ook, het is gewoon heel ver weg, voor mij is nogmaals Amerika ook heel ver weg, maar ik heb was een agent gehad heel lang geleden, weet je nog, niet aan vroeg van, so are you in Helsinki on Friday?

En dat ik zei, Helsinki, ja, daar kan ik op zich best komen, even denk ik ook daar moet komen, ja, is dan, hoe ga ik dan, ja, daar moet ik met een vliegtuig, geen idee, ze hebben geen idee dat dat, dat jij in Helsinki woonde.

Of in Nederland lag, of dat ik in Helsinki, want iedereen denkt ook dat we in Denemarken wonen, ze denken allemaal dat we Deni zijn, het is allemaal best wel, ja, en weet je, het is gewoon, wij zijn natuurlijk ook verwend, we hebben natuurlijk een hele luxe positie in Nederland, dus dat je in Amerika weer helemaal onderaan moet beginnen, is ook, dat doet iets met je ego, denk ik, dus dat is ook iets voor ons om mee aan te werken, maar ik vind het toch irritant als ik een agent aan de telefoon heb die dan alleen maar zegt, mmhmm, ja, great, dan hoor je alleen maar dit hoort, dat is de standaard hier, dat is de standaard van elke kol die je hebt en nu gelukkig door Zoom, want ik heb dus ook moeite even nog in het kader van de doofheid, van de Ouderdoms aflevering, dus wat zie hier de hele dag door doen zijn conference calls en daar zitten soms wel twaalf mensen op en dan gaat het allemaal in het ernst, terwijl iedereen gewoon e-mails, niemand eigenlijk naar elkaar luistert, je hoort letterlijk wat jij net zeg, je hoort tikken er door heen, ja, ik volg dus niks daarvan, God, zij dankens hun Zoom culturen, dan kan ik hun lippen lezen, dus dan kan ik in ieder geval meekrijgen wat er gezegd wordt, maar dat, wat je nu beschrijft, dat type terwijl ze dus praten, dat heb ik dus ook moeten leren, dat dat niet per se ongeïnteresseerd hebben, maar je kent toch ook wel die conference calls, dan zeg je bijvoorbeeld iets, iets heel belangrijk, uiteindelijk heb je al je moed bij elkaar geraapt om ze te confronteren met iets wat je wilt zeggen, dit, dit en dat, en dan heb je het gezegd en dan doodstil, omdat ze allemaal gewoon een e-mail zitten te lezen, ze hebben helemaal niet geluisterd en dat haalt ik en dan is ze gewoon zo stilte en dan denk je moet ik, toch, want je durft dan bijna ook niet te zeggen, in Nederland zou je gezegd hallo, reageren ze even, maar dat zou je uiteindelijk gezegd zijn, nee, dat zou ik zeggen, maar hier zijn ze ook zo bang voor, ja, gewoon eerlijkheid en ook de botheid die wij hebben, maar ik, ik combineren het wel een beetje, dus aan de ene kant probeer ik je er echt mee te gaan in en respect te hebben voor hoe zij zich voelen, maar probeer ook wel een beetje mijn Nederlandse boerinnenmentaliteit mee te nemen.

Het is ook leuk om ze een beetje te plagen, het is er ook leuk om ze een beetje, dat als je over cellulites begint en weet je nog dat we dat in de tijd van Valkyrie dat wij daarover begonnen en dat ze anders iets hadden van de Amerikanen van, ja, maar dat moet je niet zeggen, je moet dat, dat het zo verkoop jezelf niet, maar ja goed, dat is natuurlijk, je moet jezelf er ook verkoop, je moet schreeuwen om gehoord te worden en dat is hier natuurlijk niet, wij kunnen hier natuurlijk...

Ja, maar dat hoeven wij niet, nee, nee, maar wij kunnen wel hier werken en dat is wel ons voordeel vind ik, ik, ik denk wel altijd, ja, joh, als het niet lukt ga ik gewoon toch lekker, ga ik lekker naar huis en dat is natuurlijk ook, ben je ook heel gezegend, supergezegd dat wij dat, überhaupt dat we een land hebben zoals Nederland waar we altijd naar terug kunnen, wat zo veilig is en prettig en ik bedoel, dat denk ik en daarom kan

ik voor mezelf ook wel mijn echt, mijn eigenheid hier bewaren, anders zou ik wel een beetje misselijk worden van hoe het hier is en hoe je jezelf, ja, hoe je echt zo uit jezelf moet gaan om, ja, om succes te hebben hier, dat, dat, dat die honger naar succes, ja, dat vind ik, ik vind het toch heel leuk dat wij in een land leven waar we ook denken, falen is ook mooi, snap je, dat vind ik gewoon heel vet, dat, dat, dat zit wel in onze cultuur, van ja, we kunnen het ook als veroorloven, absoluut, maar dat is, dat is dat, ook, ook zelfs, weet je wel, van ja, de ene keer, het kan vriezen en kan doden, dat is zo hollands, weet je wel, van ja, ik hou er zo van, ja, maar gewoon van, whatever, live, het is niet allemaal, hier willen ze heel graag doen alsof het leven, ja, een Walt Disney film is en dat is het natuurlijk gewoon absoluut niet hier, want de mensen, lettelijk als ik hier in mijn hotel uit loop, wat heel schieke bedoeling is, dan zie je rijen met tenten waar dakloze mensen wonen, het is, het is heel erg gruwelijk, er wordt niet gezorgd voor de zwakkeren, echt niet, nee, dat is heel schrijnend om te zien daar, en dat is alleen maar erg geworden, ja, maar dat is ook een reden waarom ik in L.A. geloof ik echt niet zou kunnen wonen, afgezien van, nee, dat snap ik, het enige wat ik wel heel fijn vind hier, dat is ook weer heel duidelijk, is het zo mooi groen, het is echt, als je uit mijn raam kijkt, zeker nu, want het regent hier veel meer, want natuurlijk ook weer met climate change te maken heeft, want natuurlijk eigenlijk een vreselijke reden is, maar het is zo, de natuur hier is wel echt stanning, je kan hier letterlijk een klein stukje lopen, en dan kom je in een soort wildenis terecht, waar ook mountain lions rondlopen, en dat vind ik wel magisch aan de stad, en ik hou ook heel erg van dat old hollywood gevoel, er zijn natuurlijk dingen die hier ook heel inspirerend zijn, en waarom ik hier ben, is wel, en dat wil ik ook nog wel even aantekenen, is dat kwakreatief tijd voor mij, en dat heeft wel heel erg met E24 te maken, die studio waar ik mee werk, maar dat je hier wel elk onbegrens creatief kan zijn, dat is natuurlijk de andere kant van de medaille.

Ja, tuurlijk.

En dat in Nederland, los van het kanvriezen, het kan doien, is ook heel erg schoenmaken blijf bij je lees, doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, en dat is hier niet, dat vind ik ook wel een moeilijke gevecht, dat die twee lagen in die samenleving zo tegenstrijdig zijn voor mijn gevoel, dus aan de ene kant kan ik hier veel creatiever en complexer en duisterder en gekker zijn dan in mijn eigen land qua wat ik maak, maar aan de andere kant, lijkt of de prijs die daarvoor betaald wordt, ook is dat er heel veel mensen niet mee kunnen komen, en dat vind ik heel erg lastig qua geweten ook, om mee te draaien in dat systeem, als je begrijpt wat ik bedoel.

Ja, totaal.

Ja, mij niet gezien.

Ja, mensen denken altijd dat ik daar in een van de marmeren hut woon in Beverly Hills met een butler en een zwembad, valt je dat niet op, dat mensen altijd vragen, ben je met je revier?

Nee, met je revier.

Altijd.

Ze denken altijd dat jij daar woon.

Dat ik in Amerika woon.

Altijd.

Ik vind het fascinerend.

Het is natuurlijk helemaal niet gezegd dat je hier moet wonen als je hier werkt.

Dus LA is ontstaan, waarom is hier de film in de straat?

Trouder gaan, want er vroegen geen...

History.

Nou, ik ga het heel snel vertellen.

Geen lampen waren om de films te belichten, dus er is hier normaal nu dus niet meer.

Niet meer naar Climate Change, maar het heeft hier zelfs gesneeuwd vorige week, doodeng.

Maar normaal was het hier natuurlijk de Sunshine State, dus kon je hier filmen.

En dat gebeurde hier dan ook en daarom trok iedereen hier naartoe, maar dat is al lang niet meer zo.

De meeste films worden gedraaid in, nou noemen ze wat, olofende plezen eigenlijk.

Pulgerijen.

Pulgerijen.

Praag.

Eerland.

Ja, maar waar heb jij Game of Thrones gedraaid?

Eerland.

Eerland.

En dan hebben ze ook...

Jij dan niet maar op Malta bijvoorbeeld gedraaid, toch?

Dus heel veel dingen worden helemaal niet hier gedraaid.

Dat is het meeste eigenlijk niet, het wordt hier nog zelden denk ik, echt daadwerkelijk.

Misschien wel veel grote tv-show's, je hebt natuurlijk wel die hele grote studio's,

Netflix-studio's, weet ik veel, Amazon-studio's allemaal, maar die zonneschijn is natuurlijk niet meer een factor die bijdraagt aan waarom hier gefilmd wordt.

We hebben nu kunstlicht, moet je weten Kary.

Dank je voor dit stukje.

Trivia Halina.

Trivia Reijn.

Mooi, ja.

Oké, en dan gaan we weer even een filmtip geven, onze partner Perma Network, donderdag en vrijdag om half negen, twee films deze week, en dat zijn, Kar, welke films?

Dat zijn Sherlock Holmes 1, of dat is Sherlock Holmes gewoon, en Sherlock Holmes die ander is Game of Shadows.

Dat is dus de tweede eigenlijk, gewoon Sherlock Holmes 1, Sherlock Holmes 2.

Ja.

Nee, je hebt daar nog een leuk verhaal over, toch, over die film?

Nou, de eerste film heb ik ooit auditie voor gedaan, en daar kwam ik best heel ver, en dat was ik volgens mij nog met drie mensen over.

Toen mocht ik uiteindelijk dus ook auditie doen met Robert Downey in een ruimte.

Dat was ook echt een lange auditie, dus waar we echt, waar ik met hem dat kon doen.

En daarin, ik was zo onder de indruk van hem, ik ben altijd best wel een grote fan

van hem geweest, en ook van zijn, nou ja, van zijn hele voorkomen, ik vind hem gewoon een heel leuk iemand.

En dat was hij ook in die auditie, hij was heel lief en heel complimenteaus, en hij zat ook in mijn oorten vluisteren, dat hij het allemaal goed vond, en dat hij enthousiast was.

En ik ging daar maar uit een heel warm gevoel weg, dat hij dat allemaal tegen mij had gezegd, en dat ik de rol dus niet gekregen heb, maar ik was natuurlijk echt, ik had net zwartboek gedaan, ik denk misschien was dat net uit, maar ik was natuurlijk helemaal geen grote naam.

Uiteindelijk heeft Rachel McAdams die rol gekregen, dat snapte ik ook wel, maar ik weet nog dat ik dat heel verdrietig vond, omdat ik dat echt, dat was zo iets voor mij, ik had daar zo mijn draaien gevonden, ik had zo iets leuks van die rol kunnen maken, dacht ik zelf.

Ja, ik weet nog heel goed dat je daar toen, je ook heel goed op het voorbereidt, en dat dat echt, want je hebt, nou ja, wat we ook wel vaak hebben genoemd, dat wij allebei wel kunnen hebben met spelen, dat we nou niet gek genoeg, niet zo mega ambitieus zijn, maar dit was echt iets wat jij graag wilde, dat weet ik nog inderdaad.

Ik weet toch wat het is, dat ik iets met een pijp deed, dat ik een soort van gelijker van hem moest spelen, ik weet nog wel, maar hij was natuurlijk, ja, Shirley Combs toch die gast met die, met dat ding, met die, met die, met dat groot flas, en altijd maar mensen in de gaten houden, dingen proberen opzoek te spuren.

Ja, die eerste volgens mij zat er ook niet, Jude Law zat er ook in, hij zat er in, onze vriend Jude, we hebben allebei gespeeld met Jude.

Ik heb een film met hem gedaan, Alina heeft een toneelstuk gedaan, en het is natuurlijk een goede vriend geworden, dat is echt super.

En ik heb die film dus wel gekeken, dat herinner ik me, die Shirley Combs 1, dat was een toon waar ik met jou ook heel goed bij kon vroegen, wat beetje komisch, maar ook spannend, maar het was ook echt iets voor mij, het was echt een rol voor mij, echt een leuke rol en een leuke film.

En dat was voor jou gewoon, voor me te kast, eh.

Niet waar.

En nu zeggen we nog even iets over de show notes score.

Ga ik nog even die show notes doen?

Je favoriete onderwerp.

Ja, ga ik nu doen.

Go.

Ja, en in de show notes van deze aflevering kun je checken over welke kanalen dat je Paramount Network kunt vinden.

Mooi.

Ik ga nog iets beter zeggen.

Nee, nee, nee, dit is goed, je moet dit zo laten, dit was een prachtig perfect schulderij, let it go.

Ik wil nog even zeggen tegen jou, dat ik nog een tip voor jou heb, want ik ben ergens spits op jou, als ik door de, in deze week de kant te lees, of de televisie aanzet.

Ik had jou een tip gegeven over die secten documentaire.
Heb ik gezien.
Ja, maar hoe heet hij nou ook weer?
Nou ben ik natuurlijk kwijtig.
Oh, wat is het erg?
Stolen youth.
Stolen youth.
Stolen youth.
En ben je begonnen of je nog niet?
Ik heb het al af.
Oh.
En?
Dit is echt ontluisterend.
Ontluisterend.
Ik moet zeggen dat ik, eh, ja, heel, eh, eh, eh, eh, eh, disturbing to watch, zeg maar.
Ik vond het eh...
Het is heel deprimerend.
Het is...
Ik moet zeggen.
Deprimerender dan de vrouw.
Het is, het is echt...
Er zit geen hoop in.
Ja, maar toch?
Nee, het is...
Nee.
Nou, nee.
Niet veel.
Nee.
Dat ben ik met je eens.
Het is wel...
Het is een heel bliek, eh, eh, bliekig schienen is.
Holy shit, hè.
Nou, uiteindelijk zit er ook wel hoop in.
Ik vond de vrouw...
Ja, vind ik wel.
En ik ben me godzijn dankzij die vrouw er nog redelijk normaal uitgekomen, die ene zus.
Oh my god.
Maar dank voor de tip, want dat heeft mij echt een paar verschrikkelijke uren bezorgd.
Maar daar heb ik er nog geen voor, hè.
Ik heb het alleen zelf niet gezien, maar hij blijft gewoon helemaal in de thema met je
als je het niet erg vindt.
Maar, eh, in één van de grote Nederlandse karanten stond de recensie van de Nederlandse
documentaire die ik heel graag wil zien, maar omdat ik weer niets van VPN-adres, computers
en...

Hopelijk dat de kijkertjes thuis mij misschien kunnen helpen, maar die heeft...

Kan iemand daarmee helpen, ja.

Want ik wil die heel graag kijken en ik zit in de gevangenen in Amerika, maar die documentaire heet in ieder geval de Plato-schol, de Plato-schol.

En het is Nederlandse documentaire en het gaat over zo'n school die ik denk in de jaren 70 of zo, begin 80 is opgericht vanuit het hippie principe en in filosofie en kinderen van allerlei mooie idealen en allerlei dansen die ze daar ook deden, meditatielessen, weet ik het allemaal.

En uiteindelijk werden leerlingen daar heel erg vernederd en waren er allemaal lijfstraffen die daar zelfs plaatsvonden en afschuwelijke, dus dat is ook weer zo'n voorbeeld van iets wat heel van het mooie idealen begint, maar wat dan helemaal verkeerd gaat.

En dat vind ik gewoon...

Uit de hand loopt.

Ja, uit de hand loopt.

En dat vind ik toch iets heel herkenbaars, want zelfs de vrije school, terwijl dat is een hele leuke, goede school, maar ook daar, daar zijn zeker geen lijfstraffen absoluut niet en vrije school zou ik iedereen aanraad om op te gaan, maar ik vond wel, toen ik er nog op zat, ook in de jaren 80 dus, vond ik het ook eigenlijk als ik daar aan terug ging, moest je bijvoorbeeld in de hoek staan?

Nou, dat vind ik echt niet meer kunnen.

En dat is toch een combinatie van het idee, het zit een heel mooi vrijheidsprincipe achter en het kind moet de kind kunnen blijven en allemaal mooie gedachten en het gaat niet om presteren en kinderen moeten niet zo onder druk staan, maar de regels zijn allemaal nog uit de jaren stillekjes en dat vind ik zoachtelijk, pas dat eens aan, maar goed, dat hebben ze hopelijk wel gedaan.

Maar die plaatschool Triggert, bij mij ook wel weer allemaal, ik heb alleen nog die recensie gelezen, ik moet hem nog zien, dus omdat ik geen VPN-ding heb, maar Triggert er wel weer allemaal gedachten, ook die ik heb over spirituele groepen en sectes en gewoon het gevaar van dat soort dingen.

Ook nog een goede tip, in dit kader is Wild, Wild Country, dan heb je vast wel wel gezien, maar fantastische documentaire, ook in ditzelfde rijtje eigenlijk.

Ja, goeie muziek ook, maar goed, dat hoor ik dan weer.

Precies, met je muzikale oer, en dus die plaatschool, laten we allemaal die documentaire kijken en dan kunnen we de volgende week gezamenlijk over hebben.

Nou als jullie ook nog vragen voor ons hebben, stel ze, dan behandelen we ze gewoon volgende week weer.

Oké, ik denk dat ik weer een Hollywood in moet om lekker te netwerken en lekker met iedereen.

Ga maar lekker lobby je.

Man, ik ga nog even een dikje doen, ik beveel te oud om te netwerken, ik ga lekker even een slaapje doen.

Nou, ik ga spruitjes eten.

Nou, jij moet echt gaan eten, want volgens mij valt jij gewoon in slaapje.

Spirit.

Oké, nou, we zijn hartstikke blij dat jullie weer allemaal in grote getalen, dit is gewoon visual thinking, dus heel Amerikaans naar ons hebben geluisterd.

Wij vonden het in ieder geval heel gezellig, we hopen ook dat jullie allemaal die knop vinden waar abonnement op staat, die op je telefoon zit.

Volg, volg.

Oh, volg op staat, volg ons en wij hopen van harte dat jullie volgende week wederom aansluiten om samen met ons dit prachtige, luistere ding te creëren en als jullie vragen voor ons hebben, dan kunnen jullie dat op ons Instagram account stellen en dan kunnen we die vragen eventueel behandelen.

Dank je wel.

Op je beeld tarlie naar gewoon 06-504-33-272.

Ja, dat is echt mijn nummer, niet waar, het is niet waar.

Ik ken jouw nummer al 100 jaar uit je hoofd, vind je daarvan het enige nummer wat ik heb in mijn hoofd ken.

Echt?

Dat is wel goed, want het nummer is ook al in 47 jaar niet veranderd.

Ja, dat is echt bijzonder.

Dat is begonnen met een liberteiltelefoon.

Nu, eh, oké, Karish gaat eten, ik ga dutten.

Dit was Halina Rijf vanuit Hollywood, Karish vanuit vanuit Nederland en we zien jullie volgende week terug.

Dank je wel.

Tot ziens.